

À tu voz, jamás oida,
Tomó movimiento y vida
La naturaleza entera;
Surcó el rio la pradera,
Dió la flor fragancia suma,
La luz dispó la bruma
Y tu aliento soberano
La ola hinchó del Océano
Y la coronó de espuma.

Más con ser la suma esencia,
En tu arrogancia humildad,
Tu riqueza caridad
Y tu justicia clemencia;
Pues quiso tu omnipotencia
Las flores por incensario,
El monte por santuario,
Por águilas golondrinas,
Por toda corona espinas;
Por todo trono el Calvario.

JOSÉ P. VELARDE.

SETMANAL

FRAGMENT DEL CAPITUL XI *

Havia fet un dia hermosissim: la blavor del cel regná esplendorosa.

L' encisadora vall de la font de càn Rovira estava atestada de jent. Els que ja hi havian anat á dinar be prou se coneixian am llurs posats de mandra: mig endormiscats per la calitxa i el vi, restavan ajassats demunt l' ervei fresquivol.

Els més avispats comensavan d' aquesta faisó:

—Que jent!...

—Oh sí!...

I continuavan sa interessant conversa amb el mudisme més perfecte; tot lo més parlavan amb el ritme llunyá á una cansó monótona, enervadora...

Els arribats á mitxa tarde, tan sols pera fer la brenada, de lluny se distingian: els homes i mainada cercant adelarats els quatre troncs pera encendrer el foc qu' havia de servir pera fer la tradicional truita, el tall demócrata per essencia, l' eterna companya de las fontadas; las donas apariant l' enciam, la bota, ous i paella; el jovent garla que garlarás, boi ti-

* De ma noveleta inédita *El Presidari*.

rantse closcas d' avellana, am las noyas per alli mig ajassadas.

Molts ni tant sols s' assentavan: bevian aigua de la fontana (que 's d' aquella que «per més que s' en begui sempre deixa 'l ventre buit») saludavan ab gran cridoria á algún conegut i pèl mateix camí arribats, topant trenta vegadas amb algú que badava, á riscos d' estimbarse per la pendent costa d' una banda, s' entornavan alegrois tot rompent ab llurs barras ajudadas de las mans las clásicas avellanas ó esmicolant am paciencia de frare caputxí els cacahuets oliosos.

A l' esglesia havian acabat estona ha el Rosari i 'ls goitxs á la Mare de Deu de Belluya —goridora de mals de la vista—cantats ab veu esquerdada per el poble creient.

A l' era de càn Rovira tot era bullici. Durant la tarde els floviols de Santa Agnés de Malanyanas, amb el povill de can Batlle per director, tocant el tamborino, fora de las estonetas per anarne á fer cinc de la dolsa, no haviant pasat ni un sol moment. De la magestuosa Americana á l' esbojarrada Polka, de la Polka al elegant Schotics... Valgans Santa Madrona! . . Aquell jovent no tenia un instant de repós: fruía á grans alenadas el flaire ubriacador de la vida primavera!... Las sevas riallas de joventut repercutian com brunsir de tramontana feréstega, dintre las ánimas maltassas i febles dels pobres vells que am rialla de flor de sementir als llavis, s' els aguaitavan...

Els de las birollas baladrejavan:—A blancs i á negres!—A Roitxs!—Meu!...

Els pigadors de bitllas movian gran cridoria: are comentant la mala tirada del bitllot, suare alabant la jugada de rei qu' acavava de fer el tirador.

Els de las fletxas quin malempoli!...

Una colla dels del Ball de bastons arribats suare de Llissá de Munt, á un cantó de l' era tenian també el seu rotllo de badocs, discutint la perfecció am que ballavan.

Els venedors de torrat pregonavan arreu la bondat del seu género.

La cridoria qu' armava algú qu' havia begut massa, corejada amb el xarrabascat que movian els mirois; algún crit de: «Tu per qui!» acompanyat d' un atlético cop-de-puny que feia arronsar dolorosamente l' espatlla, donat per algún carinyós pagés á qui días ha no havia vist, junt ab las riallas frescas qu' arreu se sentian, produia de lluny l' afecte d' una nova torre de Babel.

Els del coro *La Violeta Vallesana* desde bon mati que ja en disfrutavan d' aquells espatecs é irradiacions de joia.